

01 — LET

Sunce je pustilo svoje zrake preko bele pustoši. Za trenutak sam bio kao slep.

Nije mi se žurilo. Lebdeo sam na vazдушnim strujama, pružajući dobru predstavu Ledenima dole. U najmanju ruku, njihovim mladuncima koji su smešno klopurali svojim malim krilima i dovikivali mi da sletim i sve ih povedem. Nisam pridavao mnogo značaja povratku Velikih. Na kraju krajeva, reč je išla od naroda do naroda mnogo vremena, a niko nije znao da li su glasine istinite. Kako god, imao sam svoja naređenja i to je bilo to.

„Svratićeš do Ledene braće“, rekao je starešina Krea pre četiri Sunčeva izlaska. „Pokupićeš jednog od njih, njima preci nisu dali krila a niko od Vodenih nije se setio da ih povede.“

Stari Krea nikog nije pohvalio za svojih 60 godina života. I bez toga sam znao da sam jedini koji to može izvesti. Moj rod bio je najveći među letačima a ja najveći i najbrži od srodnika.

Sleteo sam. Mali Ledenjaci razbežali su se brže nego što su se okupili. Očekivano. Na njihovom nebu nije letelo ništa slično, ako je išta letelo.

„Ti, mali!“ doviknuo sam jedinom Ledenom koji se nije zaletio u okean kada sam počeo da se spuštam. „Da li bi išao na doček Velikih? Da, tebi govorim.“

Na moje iznenađenje, dogegao se do mene, ne pokazujući ikakav strah.

„Da li je istina da su nekad vladali svetom?“ upitao je mališa.

„Istina je, mališa. Gospodarili su morem, kopnom i nebom. A onda su nestali, verovatno zauvek. Ako ideš, penji se!“ povikao sam.

„A da li će vratiti red i pravdu, kao što moja baka kaže?“

„Žuri mi se! Ili hoćeš da povedem tvoju baku?“

Zaleteo se ka meni, a onda zastao. „Nećeš me pojesti?“

„O, tamna pera pradedova!“ zakreštao sam. „Neću te pojesti. Ne jedem žive stvari, a ti si slab zalogaj. Ne čekam te više!“ Zalepršao sam krilima, glumeći poletanje.

„Evo idem! Uhvati me kandžama!“

Bio sam najmrzovoljniji u svom rodu, takođe. „Ni govora, mali. Pošto mnogo pričaš pričvrstićeš se kljunom.“

Prikačio se i krenuli smo. Vetar je duvao pravo ka severu, kuda smo se i zaputili. Sekao sam vazduh kao munja, tek ponekad zamahujući krilima. Razmišljao sam o događaju kome ćemo možda prisustvovati. Ogromne džungle Vlažnih zemalja bile su mesto strašnih tajni. Kao mladunac slušao sam o mnogima iz svog roda koji su leteli tamo u gladnim danima tražeći milost Velikih. Nikada se nisu vratili; govorilo se da su našavši izobilje zaboravili prošlost.

Uživao sam u tišini. Ne dugo.

„Kako se zoveš?“ pisnuo je glasić.

„Mali!“ zagrcnuo sam se.

„Ja sam, ne plaši se“, zakikotao se. „Evo me na tvojim leđima. Moje kandže nisu nešto, ali dovoljno čvrsto stojim. Baš je dobro ovo letenje! Kako se zoveš?“

Pomislio sam da ga stresem sa sebe ali onda bih morao da se vratim po novog Ledenog. Šta ako su svi ovakvi?

„Raak“, prokrkljao sam zlovoljno.

„Drago mi je.“

Nisam ništa rekao. Magloviti vrhovi planina uzdizali su se ispred nas. Po Kreinim rečima bile su to granice Vlažnih zemalja. Iako sam — takav kakav sam — verovao da se neće desiti ništa posebno, srce mi je lupalo sve bešnje. Da se nisam uplašio? Obuzela me je želja za razgovorom, samo da odagnam kovitlac misli.

„Kako se ti zoveš, mali?“ pitao sam konačno.

„Još nemam ime“, graknuo je spremno. „Kad uhvatim svoju prvu ribu i pojedem je, dobiću ime. Jer kod nas...“

„Jasno mi je. Drži se čvrsto, uskoro slećemo!“

Dolina ispod nas bila je prepuna naroda koji se kretao ka ravnici na samom obodu džungle. Neki su došli sami, neki u parovima, negde su to bili čitavi čopori, stada, krda i rojevi. Bio sam zapanjen: niko od Grabljivih nije napao Mirne, već su se svi zajedno tiskali žureći ka mestu dočeka. Bio sam u stanju da posmatram to mnoštvo do sumraka; međutim, morao sam pronaći valjano mesto u gledalištu.

Sleteo sam na jedini brežuljak u ravnici da bi Mali mogao sa mojih leđa da vidi šta se dešava. Graja je bila neverovatna: prostor oko nas punio se šarenim drušinama sa svih strana sveta. Uskoro je i na brežuljku postalo tesno. Jedan Severnjak koji je rikao od toplote pristao je da me ponese na leđima. Zauzvrat sam ga hladio vetrom svojih krila.

„Držiš li se?“ doviknuo sam Malom, koji se uznemireno vrpeljio. Otpištao je nešto u odgovor. Dobro je, pomislih, samo neka je tu.

Duboko grgoljanje zatutnjilo je iz zelene tmine. Jata ptica prhnula su sa divovskog drveća a graja se utišala. Svi pogledi bili su upereni u istom smeru. Ništa se nije čulo osim vetra koji je povijao gornje grane orijaških stabala i sve jačeg hrapavog zvuka, kome su se pridruživali drugi, isto tako uznemirujući zvuci. Jasno sam video da su oni što su stajali najbliže džungli počeli lagano da uzmiču. Rekao sam Severnjaku da beži i uzleteo sam.

Uzmicanje se pretvorilo u beg kada se začuo užasan, tanak krik. Ogromna krila poput opni Pećinskih letača izdigla su biće iz priča kojima je Krea plašio nestašne mladunce plemena. Nakon što se uzdigao na dvostrulo veću visinu od najvišeg stabla, stvor se munjevito obrušio na uplašenu gomilu što je bežala.

Ono duboko grgoljanje pretvorilo se u urlikanje. Povici na drevnom jeziku orili su se džunglom i ravnicom. Razaznao sam samo jednu reč: gozba!

Veliki su se vratili.

Izjurili su iz tame, strašniji od zlih snova. Bilo ih je svih boja i veličina i svi su, bez razlike, razjapljenim čeljustima napadali nesrećnu gomilu. Uveliko sam leteo na jug, koliko me krila nose. Poslednje što sam video bio je Severnjak okrvavljenog krzna koji je šapom ubio neke od gadova, ali toliko mnogo ih je pristizalo iz džungle. Onda sam prestao da gledam dole.

Ostavili smo Vlažne zemlje daleko za sobom kada sam se setio Malog.

„Jesi li živ, sinko?“

„Želim da crknu“, plakao je. „Zašto me je baka lagala?“

„Nije te lagala, mali“, uzdahnio sam. „Oni su zaista vladali svetom. A sad vidiš i kako — strahom.“

„Želim da crknu“, ponovio je.

Nekoliko puta sam se okrenuo da vidim ima li opasnosti od onih jezivih letača. Onda sam usporio let.

„Nego, Mali?“

„Da?“ pisnuo je, još uvek jecajući.

„Sredićemo mi njih.“

„Stvarno?“

„Nego šta. Kao što smo se lepo okupili da ih dočekamo, još lepše ćemo se okupiti da ih sredimo“.

„Obećavaš?“

„Obećavam. Nego, da li ti se baš odmah ide kući? U mom zavičaju ima ribe od koje se možeš ugojiti kao lopta i biti najlepši momak Ledene zemlje.“

„Obećavaš?“

„Nego šta.“